

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

סֵדֵר

לְמוֹד יוֹמֵי יְרוּשָׁלַיִם

בְּמִקְוֵי וּפְיִסּוּק מְלֶא

הוֹצָאָה מִיַּחַדָּת בְּעֶבֶר הַסִּידִי בְּרִכְלֵב תִּלְמוּדֵי חֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

שְׁלוֹמוֹדִים עַל פִּי הַדְרָכַת

מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

הַמְעוֹרָר לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֵר הַדָּרֵךְ הַלְמוּד שֶׁל רַבְנֵי הַקְּדוּשׁ מוֹהֲר"ן זי"ע

לְהִיּוֹת בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן כ"ח; ע"ו)

מִסֻּכַת כָּלָאִים דְּפִים ל"ח - מ"ד

לְמוֹד לְיָמֵי שְׁבוּעַת פְּרִשְׁתַּת נח

כ"ה תְּשׁוּרֵי - א' חֲשׁוֹן

שְׁנַת תשע"ה

יוֹם רֵאשׁוֹן – כ"ה תְּשׁוּרִי

[דף ל"ח ע"א]

– אִסוּרָה.

גמרא **בְּהֶמְחָה עִם בְּהֶמְחָה כו'.** יָכוֹל לֹא יִהְיֶה מַעֲמִיד זְכָרִים אֲצֵל הַנְּקֻבוֹת וְנְקֻבוֹת אֲצֵל הַזְּכָרִים? תִּלְמוּד לֹא־מֵר (ויקרא יט): **בְּהֶמְחָתָךְ לֹא תִרְבִּיעַ.** אִינן אֵת אִסוּר אֵלֶּא מִלְּהִרְבִּיעַ. אֲבָל מַעֲמִיד אֵת זְכָרִים אֲצֵל נְקֻבוֹת וְנְקֻבוֹת אֲצֵל זְכָרִים. וְכִי מֵה עֲשֵׂה מַעֲשֵׂה? לֹא בְּשֶׁהֻטִּיל, וְלִפִּי דַעְתּוֹ הוּא מְטִיל.

איסי בן עקבא אמר: אסור לרפב על גבי פרדה, מקל וחומר, ומה אם בבגדים שאת מותר ללבוש זה על זה – את אסור בתערובתן. בהמה שאת אסור להנהיג בה בזו עם זו – לא כל שכן את אסור לרכוב עליה! והא פתיב (שמואל ב, יג) **וַיִּרְכְּבוּ אִישׁ עַל פֶּרְדּוֹ וַיִּנְסוּ!** אין למדין מן המלכות.

וְהָא בְּתִיב (מלכים א, א): וְהִרְבַּבְתֶּם אֶת שְׁלֹמֹה בְּנֵי עַל הַפְּרָדָה
אֲשֶׁר לִי! בְּרִיחַ מִשְׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית הָיְתָה.

רבי חמא בר עוקבא בשם רבי יוסי בי רבי חנינה אומר: המנהיג
קולו [בְּקוֹל] בְּכֹלָאִים – לֹקָה. וְתַנִּי בֶן: הַנְּהִיגָה, הַמְּשִׁיבָה, קָרָא לָהּ
וּבֵאת אַחֲרָיו – נְתַחֲיִיב בָּהּ לְשֵׁלֶם כְּשׂוֹאֵל. וְהַתְּנִי שְׂמוּאֵל: הָיְתָה
עוֹמֶדֶת הוּזַץ לְתַחֲוּם וְקָרָא לָהּ וּבֵאת אַחֲרָיו – הָרִי זֶה פְּטוּר! תַּפְּזֹן
– לְדַעְתָּהּ הִיא מַחֲלֶכֶת. בְּרַם הָכָא – עַל פּוֹרְחָהּ הִיא מַחֲלֶכֶת.

וְהַתְּנִי: מִיַּפַּח כְּנָגֵד עֵינָו וְסִמְיָיָה, כְּנָגֵד אֲזִנָּו וְחֲרָשָׁה – לֹא יֵצֵא
לְחִירוֹת. אָמַר רַבִּי לְעִזֹּר בִּי רַבִּי יוֹסִי קוּמִי רַבִּי יוֹסִי: שְׁנֵיִיא הִיא,
שֶׁהוּא יָכוֹל לְבָרוּחַ. תַּדְעַ לָךְ שֶׁהוּא כֹּן, דְּתַנִּי: תַּפְּשׁ בּוֹ – הָרִי זֶה
חַיִּיב.

הַיּוֹשֵׁב בְּקֶרְוִין. רַבְּנִין אָמְרִין: מִשְׁקָל הוּא. רַבִּי מְאִיר אָמַר: אֵינֹו
מִשְׁקָל. בְּרֵאשׁוֹנָה לֹא הָיוּ אֵלָא שְׁתַּיִם, דְּכִתְיִב (בראשית מא): וַיִּרְבַּב
אֹתוֹ בְּמִרְבַּבַּת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ. עָמַד פְּרָעָה וְעָשָׂה שְׁלֹשׁ,

דְּכַתִּיב (שמות יד): וְשַׁלְּשָׁם עַל בָּלוּ. עֲמֻדָה מַלְכוּת הַרְשָׁעָה וְעִשָּׂה
אוֹתָן אַרְבָּעָה¹.

הַלְכָה ג'

מתני' אין קושרין את הפוסם לא בצדדי תקרון, ולא לאחר
תקרון. ולא את הליבדקם לגמלים.

רבי יהודה אומר: כל הנולדים מן הפוסם, אף על פי שאביהן חמור
– מותרין זה עם זה. וכן הנולדין מן החמור, אף על פי שאביהן
סוס – מותרין זה עם זה. אכל הנולדים מן הפוסם עם הנולדין מן
החמור – אסורין זה עם זה.

גמרא אין קושרין את הפוסם לא לצדדי תקרון ולא לאחר תקרון.
תני: רבי מאיר פוטר. אם היתה מסייעו בין בפעלה בין בירידה –
הכל מודין שהוא

[דף ל"ה ע"ב]

אסור.

¹ גירסת הגר"א: עמד שלמה ועשה ארבעה. עמדה מלכות הרשעה ועשתה אותן חמשה.

אמר רבי יוחנן: מפני שזה נושא עצלותו של זה, וזה נושא עצלותו של זה. רב אמר: מפני שנשאין את החבל שבנתים.

רבי ירמיה בעי: קשרו בשערן מה נן קיימין? אם בשקשרו בשערו, כן אנו אומרים אסור לתרכיב בהמה על גבי חבירתה? אם בשקשרו החבל בשערו, נאמר מפני שהן נושאין את החבל שבנתים!

רבי יונה אמר: איתפלגון רב ורבי יוחנן. רבי יוחנן אמר: מפני שזה נושא עצלותו של זה, וזה נושא עצלותו של זה. רב אמר: מפני שהן נושאין את החבל שבנתים.

מה נפק מן ביניהון? קשרו בחבל. אבל קשרו בשערו, בין על דעתיה דרב בין על דעתיה דרבי יוחנן – פטור.

ולא חליבדקם. אית תניי תני: ניברקום. מאן דאמר: ליבדקם, שם ליבוי, על שם (דניאל יא): **לבים וכשים במצעדיו**. מאן דאמר: ניברקום, אבתקום. מהו אבתקום? חמור סלק.

רבי יונה, רב הושעיא בעי: גרים הפאים מליבוי, מהו להמתין להם שלשה דורות?

אָמַר רַבִּי יוֹנָה בּוֹצְרֵיהּ: מִן מַה דְּאַנָּן חֲמִין הָהֵן פּוֹלָא מְצַרֵּי, כַּד רָמִיב – אֵינּוֹן צְוֹחִין לֵיהּ לֹבִי. כַּד הוּא נְגִיב – אֵינּוֹן צְוֹחִין לֵיהּ פּוֹל מְצַרֵּי. הָדָא אָמְרָה: הִיא לֹב – הִיא מְצַרִּים. הָדָא אָמְרָה: גֵּר מְלֹבִי – צְרִידָה לְהַמְתִּין שְׁלִשָּׁה דְּוֵרוֹת.

רַבִּי יִצְחָק בַּר נַחֲמָן בְּשֵׁם רַבִּי הוֹשְׁעִיָה: הִלְכָה בְּדַבְרֵי הַתְּלָמִיד. דְּבַרֵּי חֲכָמִים; כָּל מִין פְּרִידוֹת אֶחָד.

וְאַלּוּ הֵן הַסִּמְנִין? אָמַר רַבִּי יוֹנָה: כָּל שְׂאֵזְנֵי קַמְנוֹת – אֲמֹ סוּסָה וְאָבִי חֲמוּר. גְּדוּלוֹת – אֲמֹ חֲמוּרָה וְאָבִי סוּם.

רַבִּי מְנָא מְפַקֵּד לְאֵילִין דְּרַבִּי יוֹדָן נְשִׂיאָה: אֵין בְּעִיתוֹן מִיזְבוֹן מוּלְוֹן – אֵיתוֹן זְבָנִין לוֹ אֲזַנְיָהוֹן דְּקִיקִין, שְׂאֲמֹ סוּסָה וְאָבִי

[דף ל"ט ע"א]

חמור.

הלובן – מן האיש, שמוֹננו מוח ועצמות והגידים. והאודם – מן האשה, שמוֹננו העור והבשר והדם. והרוח והנפש והנשמה – משל הקדוש ברוך הוא. ושלשתן שותפין בו.

רבי בא, רבי יהודה בשם רב: מוֹדים תְּכַמִּים לְרַבִּי יְהוּדָה בְּסוּם בֶּן סוּם בֶּן חֲמוּר, עִם חֲמוּר בֶּן חֲמוּר בֶּן סוּם.

רבי חגי, רבי זעירא בשם רבי איסי: בְּנֵי עוֹיִם, בְּנֵי רַחֲלִים – אֲסוּרִים זֶה עִם זֶה. דִּלָּא בֶּן מַה אָנֹכִי אֲמַרִּין? עֵז בֶּן עֵז בֶּן רַחֵל, עִם רַחֵל בֶּן רַחֵל בֶּן עֵז.

הַלְכָה ד'

מתני' תְּפֻרֵיטוֹת – אֲסוּרוֹת. וְהַרְפוּךְ – מוֹתֵר. וְאֲדָנִי תִשְׁדָּח – תִּיהָ. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: מְטַמְּאוֹת בְּאֵהָל בְּאָדָם.

תְּפֻרֵיטוֹת וְחִלְדֵי תְּפֻרֵיטוֹת – תִּיהָ. חִילְדֵי תְּפֻרֵיטוֹת, רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: בֵּית שְׂמַאי אֹמְרִים: מְטַמֵּא בְּכֹזֵית בְּמִשְׁאָה, וְכַעֲדִישָׁה בְּמִנְעָה.

שׁוֹר תֵּבֵר – מִיֵּן בְּתֵמָה. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: מִיֵּן תִּיהָ.

ח _____ שְׁעוּרִים יוֹמִיִּים לְיָמֵי שְׁבוּעַ פְּרִשְׁת נח תשע"ה

כָּלֶב – מִיֵּן חַיָּה. רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר: מִיֵּן בְּהֵמָה. תְּחִזִּיר – מִיֵּן בְּהֵמָה.
הָעָרוּד – מִיֵּן חַיָּה. הַפִּיל וְהַקּוֹף – מִיֵּן חַיָּה.

וְאָדָם מוֹתֵר עִם כּוֹלֵן לְחַרוּשׁ וְלִמְשֹׁךְ.

גמרא הפרוטיזות – אסורות. והרמב"ם – מותר בו'. רבי אימי
בשם רבי לעזר: רמכה דלא פליגם, כמזה דתימר (אסתר ח): בְּנֵי
הַרְמָכִים.

אֲדָנִי הַשָּׂדֶה – חַיָּה. יִיָּסִי עֲרָקִי: בַּר נֶשׁ דְּטוֹר הוּא, וְהוּא חַיֵּי מִן
טִיבּוּרְיָה. אִיפְסַס טִיבּוּרְיָה – לֹא חַיֵּי.

רַבִּי חֵמָא בַּר עֲוֹקְבָא בְּשֵׁם רַבִּי יוֹסִי בֶן חֲנִינָה: טַעְמָא דְרַבִּי יוֹסִי
(במדבר יט): וְכֹל אֲשֶׁר יִגַּע עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה – בְּגִדְלָא עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה.

הִירוּדוֹת וְהַנְּעָמִית – תְּרִי הֵן כְּעוֹף לְכֹל דְּבַר. וְהַנְּחָשׁ – תְּרִי הוּא
כְּחַיָּה.

רַבִּי חַיָּה בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן: שֵׁשָׁה סְפִיקוֹת הֵן. הַצֶּלֶף בְּאֵילָן – כְּבִית
שְׂמַאי. כְּלֵי הָרֶם בְּכֵלֵי נֶתֶר – כְּבִית שְׂמַאי. הוֹלֵדֵת הַסְּפָאִים
בְּשָׂרָצִים – כְּבִית שְׂמַאי. פּוֹל

[דף ל"ט ע"ב]

מצרי בזרעים. ואנדרוגינום באדם. כווי בחיה. דברי הפל.

רבי חמא בר עוקבא אמר: ואמה טריקסין. מהו ואמה טריקסין?

רבי יונה בוצריתא אמר: טריקסון. מה? מבפנים, מבחוץ?

אמר רבי יוסי: מן מה דכתיב (מלכים א, ו) **וארבעים באמה היה**

הבית, הוא ההיכל לפני. הדיא אמרה: מבפנים. אמר ליה רבי

מנא: והכתיב (דברי הימים ב, ג) **ויעש את בית קדש הקדשים**

עשרים אמה אורך ועשרים רוחב. הדיא אמרה: מבחוץ.

שור בר – מין בהמה. רבנין אמרין: מיכא הוה, וערק לתמן. רבי

יוסי אמר: עיקריה מן תמן הוה.

הא שור עם שור בר – אינן פלאים. דלא כרבי יוסה, דרבי יוסה

אמר: פלאים. ואילין דמתרגמין ותורי בר וראמנין – כרבי יוסה.

רבי בא בשם רבי שמואל: אנוז עם אנוז מדבר – פלאים זה בנה.

י _____ שְׁעוּרִים יומיים לימי שבוע פרשת נח תשע"ה

אווז עם אווז תים, תני רבי יודה בן פוי דבר דליה, ולא ידעין
מאן תני. קל וחומר! מה אם בשעה ששניהן ביבשה – את אמר
אסור, בשעה שאחד ביבשה ואחד בים – לא כל שכן!

ואדם מותר בבולן לחרוש ולמשוך. בתיב (דברים כב) לא תחרש
בשור ובחמור יחדו. בשור ובחמור אין את חורש. אבל חורש
את בשור עם אדם, בחמור עם אדם.

הדרן עלה פלאי חפרם

פרק תשועי

מתני' אינו אסור משום בלאים – אלא צמר ופשתים.

ואינו מטמא בנגעים – אלא צמר ופשתים.

אין חפחנים לובשין לשמש במקדש – אלא צמר ופשתים.

צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה, אם רב מן הגמלים, –
מותר. אם רוב מן הרחלים – אסור. מחצה למחצה – אסור. וכן
חנקבם והפשתן שטרפן זה בזה.

השיריין ותכלד - אין בהם משום פלאים, אבל אסורין מפני מראית העין.

הפרים והקסות - אין בהן משום פלאים, ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בהן.

אין עראי לכלאים. לא ילבש פלאים אפלו על גבי עשרה, אפלו לגנב את המכס.

גמרא אינו אסור משום פלאים כו'. כתיב (דברים כב, יא): לא תלבש שעטני צמר ופשתים יחדיו. הייתי אומר: אינו אסור אלא מלבושו! תלמוד לומר: לא יעלה עליך².

אי לא יעלה עליך, הייתי אומר: לא יפשיל את הקופה לאחוריו! תלמוד לומר: לא תלבש. מה מלבוש מיוחד דבר שהוא מהנה את הגוף, אף אין לי אלא דבר שהוא מהנה את הגוף.

² ובגד פלאים שעטני לא יעלה עליך (ויקרא יט ט).

לְאִי זֶה דְּבַר נְאֻמָּר לֹא יַעֲלֶה עֲלֶיךָ? רַבִּי נִיחָה בְּר סָבָה, רַבִּי יוֹחָנָן בְּשֵׁם רַבִּי זְעִירָא: שָׂאֵם הָיָה בְּגַד גְּדוֹל, קִצְתּוֹ יֵשׁ בּוֹ בְּלָאִים וּמוֹנַח בְּאַרְצֵי, וּמְקֻצְתּוֹ אֵינן בּוֹ – לֹא יִכְסֶה בּוֹ מִצַּד הַשְּׁנַי.

הֵיטִי אֹמֵר: אֲפִילוֹ פְּשֻׁתָּן שֶׁל יָם, אֲפִילוֹ קִנְבָּס! תִּלְמוּד לֹאֹמֵר:

[דף מ' ע"א]

צֻמְר וּפְשֻׁתַּיִם. מַה צֻמְר שְׂאִין לוֹ שֵׁם לוֹוִי, אַף כָּל דְּבַר שְׂאִין לוֹ שֵׁם לוֹוִי.

מִנִּין שְׂאִין לוֹ שֵׁם לוֹוִי? אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן ל׳וֹי: בְּתִיב (מַלְכִים ב, ג, ד) וּמִי־שֵׁעַ מְלֶךְ מוֹאָב הָיָה נִקְדָּה. מַהוֹ נִקְדָּה? רוּעָה. וְהַשִּׁיב לְמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל מֵאָה אֶלֶף כָּרִים וּמֵאָה אֶלֶף אֱלִים צֻמְר. אֵינן לָךְ קְרוֹי צֻמְר – אֵלֶּא צֻמְר אֱלִים בְּלָבָד.

אין מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים. דכתיב, בבגד צמר או בבגד פשתים. יכול יהו מטמאין בין צבועין בין שאינן צבועין? תלמוד לומר: בגד צמר או בגד פשתים. מה פשתים – כברייתא, אף צמר – כברייתא. אוציא את הצבוע בידי אדם ולא אוציא את הצבוע בידי שמים? תלמוד לומר: לפשתים ולצמר. מה פשתים – לבגד, אף צמר – לבגד.

תנינן תרין בלליו, ולא דמיון דין לדין. תנינן: אין אסור משום בלאים אלא צמר ופשתים, בין צבועין בין לבגין. תנינן: אין מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים, ובלבד לבגים.

רבי יונה בוצרייה בעי קומי רבי מנא: תמן את אמר: בין צבועין בין לבגים. והכא את אמר: ובלבד לבגים! אמר ליה: שנייא היא ששנה עליו הכתוב צמר צמר שני פעמים, מה פשתן – כברייתא. אף צמר – כברייתא.

אמר רבי זעירא: כתיב (ויקרא טז, ד): כתונת בד קודש ילבש. בד שהוא עולה יחידי. והרי צמר עולה יחידי! פירש בפקבלה (יחזקאל

מד, יז) ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי הפנימית וביתה. היא מבחויץ – מותר לעלות עליהם.

מנין שחן מותרין בכלאים? שנאמר: ואת המצנפת שש. ואת פארי המגבעות שש. ואת מכנסי הבד שש משזר. ואת האבנט שש משזר תכלת וארגמן ותולעת שני. ובתיב: פארי פשתים יהיו על ראשם, ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם, ולא יחגרו ביזע. את דרש שש משש, שש מפארי, פארי מפארי. מה שני תולעת – דבר שיש בו רוח חיים, אף כל דבר שיש בו רוח חיים. מה צמר – שאין לו שם לווי, אוף פשתים – שאין להם שם לווי.

רבי יונה, עולה בר ישמעאל בשם רבי לעזר: צמר ופשתים שטרפן – אסור. ביצד הוא עושה? מביא ליטרא ועוד צמר גמלים, ומבטלן.

אבא בר רב הונא בשם רבי ירמיה: צמר ופשתים שטרפן – בטלן. רב אמר: אסור בתערובתן. מה מפליג? מה דאמר רב –

בשעשאו בגד בפני עצמו. מה דאמר רבי ירמיה – בתיחא דבעי מערבתה עם חורן.

רבי הלל בי רבי וולם היה לו בגד בשלשים ריבוא דינר, ויהביה לרבי,

[דף מ' ע"ב]

ומצא בו פלאים, ושרפו. רבי מנא היה לו בגד בשלשים ריבוא דינר, ויהביה לרבי חייא בר אדא, אמר ליה, זבנית למית, וקיים עלוי עד דהוא מכרד [מכרד].

אמר רבי חגי: רבי שמואל בר יצחק מייתי מאנא מבי קצרא ומייתב עלוי עשרה חייטין מפשפשיין ליה.

אמר רבי חגי: רבי שמואל בר רב יצחק הוה מפקד גו בייתיה דלא מוקמה נבל דעמר מיקמי נבל דכיתן בגין פיפה.

השיריין והפלך כו'. השיריין – מטבסה. והפלך – אנבין קיסריי.

אמר רבן שמעון בן גמליאלף חזרתי על כל מפרשי תיב, ואמרו: בלכה שמו.

אָבֵל אֶסוּרִין מִפְּנֵי מַרְאִית הָעֵינַן. רַב אָמַר: כֹּל שֶׁהוּא אֶסוּר מִפְּנֵי
מַרְאִית הָעֵינַן, אֶפִּילוּ בְּחֲדָרֵי חֲדָרִים – אֶסוּר.

מִתְנִיתָה פְּלִיגָא עַל רַב! פִּשְׁתֵּן שִׁצְבָּעָה בְּחֶרֶת – לֹא יַעֲשֶׂה מִמּוֹנָה
אִימָרָה מְפֹרְסָמָה. בְּכָרִים וּבְכֶסֶתוֹת – מוֹתֵר.

מִתְנִיתָא פְּלִיגָא עַל רַב! נִתְפָּזְרוּ מְעוֹתָיו לְפָנֵי עֲבוּדָה זָרָה – לֹא
יְהִי שׁוֹחֵחַ וּמְלַקְטָן, שְׁלֵא יְהִי כְּמִשְׁתַּחֲוֵה לְעֲבוּדָה זָרָה. וְאִם הָיָה
מִקּוֹם צְנוּעַ – מוֹתֵר!

מִתְנִיתָא פְּלִיגָא עַל רַב! פְּרִצוּפוֹת שְׁחַן מִטְּוִילִין מִיָּמִים בְּכַרְכָּיִם – לֹא
יִתֵּן פִּי עַל פִּי שְׁלֵא יְהִי כְּמִנְשֵׁק לְעֲבוּדָה זָרָה. וְאִם הָיָה מִקּוֹם
צְנוּעַ – מוֹתֵר!

מִתְנִיתָא פְּלִיגָא עַל רַב! אֵין שׁוֹחֲטִין בְּגוּמָא. אָבֵל עוֹשֶׂה הוּא
גוּמָא בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂיִכְנָם הָדָם בְּתוֹכוֹ. וּבְשׁוּק לֹא יַעֲשֶׂה בֵּין
שְׁלֵא יַחֲקֶה אֶת הַמֵּינִין.

מִתְנִיתָא פְּלִיגָא עַל רַב! הִגִּיעַ לְחֶצֶר הַחִיּוּצוֹנָה – שׁוֹמְחֵן בַּחֲפָה,
אָבֵל לֹא בְּנֶגְדַת הָעָם.

מתניתא פליגא על רב! ביב שהוא קמור ארבע אמות ברשות הרבים – אין שופכין לתוכו מים בשבת. ותני עלה: אם היתה מזחילה – מותר. עזנת גשמים – מותר. צינורות מקלחין – אסורין. תני בר קפרא: אם היתה מקום צנוע – מותר.

אילין פליגין על רב ולית להון קיום.

בכרים ובסתות – מותר. הדא דתימר – בריקן. אבל בפלא – אסור. בנתון על גבי מסטווח. אבל בנתון על גבי המיטה, אפילו ריקן – אסור.

הרי שתיה מהלך בשוק ונמצא לבוש פלאים. תרין אמוראין. חד אמר: אסור. וחרנה אמר: מותר.

מאן דאמר אסור – דבר תורה! מאן דאמר מותר – פתהיא דאמר רבי זעירא: גדול כבוד הרבים, שהוא דוחה את המצוה בלא תעשה שענה אחת.

תני: אין מודקדין במת, ולא בכלאים בבית המדרש.

רבי יוסי תנה יתיב מתני, ותנה תפון מיתא. מאן דנפק ליה – לא אמר פלוג. מן דיתייב ליה – לא

יום רביעי – כ"ח תשרי

[דף מ"א ע"א]

אמר ליה כלום.

רבי אימי הוה יתיב מתני. אמר חד לחבריה: את לבוש פלאים!
אמר ליה רבי אימי: שלח מאנך ויתב ליה.

תני: אין עראי בכלאים בבית המקדש. והא תני: כהן שיצא
לדבר עם חבירו, אם הפליגו – טעון טבילה. אם לשעה – טעון
קדוש ידים ורגלים!

כאן – בכגדי זהב, כאן – בכגדי לבן.

לא יעלה עליך – מותר להציעו תחתיו. אבל אמרו חכמים: לא
יעשה בן, שלא תהא נימא אחת עולה על בשרו.

הלקה ב'

מתני' מטפחות הידים, מטפחות הספרים, ומטפחות הספג – אין בהן משום פלאים. רבי לעזר אומר. ומטפחות הספרים – אסורות משום פלאים.

גמרא תמן תנינן: שלש מטפחות הן. של ידים – טמאה מדרם. ושל ספרים – טמאה טמא מת. של תכריך נבלי בני לוי – טהורה מכלום.

רבי לא פשם רבי יוחנן: מפני שהוא נותנה על הכסת וישן עליה. רב אומר: מפני שהוא נותנה תחת אצילי ידיו.

רב אומר: אסור, והלקה בדברי האומר. ולמה לא אומר פרי לעזר? אית תניי תני מחלף.

רבי יוחנן יהב מפה על מגזי. ואינו אסור משום פלאים? דלא ינבלון מגזי.

אמר רבי זריקן: יהיבו לרבי אבונא ביעתא במפה דאית ביה בלאים, והוא לא מקבל. עד שלא יתפוננו בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים.

ממפחות ספריב. רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן: מפני שהוא עושה אותה כמין תיק [ומשימה בחיקו] ונותן ספר תורתו עליה.

רבי בא, רבי הויא בר יוסף בשם רב: מפני שהוא מחמם בה ידיו. אמר רבי בון בר הויא לרבי בא: ולמה אינו אסור משום בלאים? אמר ליה: לא רב הוא? ורב אמר: אסור, והלכה בדברי האוסר.

[דף מ"א ע"ב]

אמר רבי יונה לרבי בא: ולמה לא אמר ליה מלא מסלקתה? אלו אמר ליה בלא כד אינה אסורה בתנייה? מה תוה ליה מימור ליה?

ממפחות הספג. פעמים שהוא רואה את רבו ומתעטף בה. רבי אבהו בשם רבי יוחנן: בלגרי נשים – אסורין משום בלאים. היא

בלגרי נשים, היא בלגרי אנשים. מהו בלגרי נשים? רבנין דקיסרין אמרי: אנטימיה.

מטפחות הספרים. הדיא דתימר במתבנין לשם מלבוש. אבל אם אינו מתבנין לשם מלבוש – לא בדא.

הלכה ג'

מתני' תכריכי המת ומרדעת של חמור – אין בהם משום בלאים.

לא יתן את המרדעת על בתיפו, אפילו להוציא עליה את הנובל. מוכרי כסות – מוכרין בדרך, ובלבד שלא יתפנונו בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים. והצנועין – מפשילין לאחוריהן במקל.

תופרי כסות – תופרין בדרך, ובלבד שלא יתפנונו בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים. והצנועים – תופרים בארץ.

גמרא תכריכי המת כו'. דכתיב (תהילים פח, ו): **במתים חפשי** – פיון שאדם מת – נעשה חפשי מן המצות.

רבי ציוה שלשה דברים בשעת פטירתו מן העולם. אל תזון
אלמנתי מביתי. ואל תספדוני בעיירות. ומי שנימפל בי בחיי –
ימפל בי במותי.

אל תזון אלמנתי מביתי. ולא מתניתא היא? אלמנה שאמרה אי
איפשי לזון מבית בעלי! אמר רבי דרוסא: דלא יימרון לה; ביתה
דנשיותה – הוא משועבד הוא לנשיותה.

אמר רבי לעזר בר יוסה: כהדא דתני: דרה בבתים, פלשם שהיתה
דרה בהן ובעלה נתון במדינת הים. ומשתמשת בכלי פסח ובכלי
זהב פלשם שהיתה משתמשת ובעלה נתון במדינת הים. וניזונת
פלשם שהיתה ניזונת ובעלה נתון במדינת הים.

ואל תספדוני בעיירות – מפני המחלוקת.

ומי שנימפל בי בחיי – ימפל בי במותי. אמר רבי חנניה דציפורין:
כגון יומי אפרתי ויוסף הפנים.

רבי חזקיה מוסיף: אל תרבו עלי תכריכין. ותהא ארוני נקובה.

יום חמישי – כ"ט תשרי

[דף מ"ב ע"א]

בארין. מילתא אמרין: בסדין אחד נקבר רבי. דרבי אמר: לא
 כמה דבר אינש אזיל – הוא אתי. ורבנין אמרין: כמה דבר אינש
 אזיל – הוא אתי.

תני בשם רבי נתן: פסות היוֹרדת עם אדם לשאול – היא באה
 עמו. מה טעמא? (איוב לח, יד) תתהפך פחמר חותם ויתיצבו
 כמו לבוש.

אנטולינום שאל לרבי: מהו תתהפך פחמר חותם? אמר ליה: מי
 שהוא מביא את הדור – הוא מלבישו.

רבי יוחנן מפקד: מלבושוני בורדיקא, לא היוורין ולא אוכמין. אין
 קמית ביני צדיקיא – לא נבהת. אין קמית ביני רשיעיא – לא
 נבהת.

רבי יאשיה מפקד: אלבשוני חורין חפיתין. אמרין ליה: ומה את
טב מן רבך? אמר לון: ומה, אנא בהית בעבדאי?

רבי ירמיה מפקד: אלבשוני חורין חפיתין, אלבשוני בנרסי,
יהבון מסנא ברגליי, וחוטרא בידיי, ויהבוני על סיטרא. אין אתא
משיחא – אנא מעתד.

ציפריא אמרין: מאן דאמר לון: רבי דמד, אנן קטלין ליה. אדיק
לון בר קפרא, רישיה מכפי, מאנני מבועין. אמר לון: מצוקים
ואראלים תפוסין בלוחות תברית, ונגברה ידן של אראלים וחתפו
את הלוחות. אמרין ליה: דמד רבי? אמר לון: אתון אמריתון!
וקרעון. ואזל קלא דקרעון לגו פפתה מהלך תלתא מילין.

רבי נחמן בשם רבי מנא: מעשה ניסין נעשו באותו היום! ערב
שבת היתה, ונתפנסו כל העירות להספידו. ואשירוניה תמני
עשרה בנישו, ואחתוניה לבית שריי, ותלה לון יומא עד שתיה כל
אחד ואחד מוגיע לביתו וממלא לו חבית של מים ומדליק לו את
הנר.

ביון ששקעה החמה, קרא הגבר. שרון מציקין, אמרין, דילמא
דחלינן שבתא! יצתה בת קול ואמרה להן: כל מי שלא נתעצל

בהספדו של רבי – יהא מבושר לחיי העולם הבא. בר מן קצרא.
 ביון דשמע בן, סליק ליה לאיגרא ומלק גרמיה ומית. נפק בת
 קלא ואמרה: ואפילו קצרא!

רבי הוה יתיב ליה בצפורין שבע עשרה שנין, וקרא על גרמיה
 (בראשית מז, כח) ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה. ויחי
 יהודה בצפורין שבע עשרה שנה.

ומן גובעין עבד תלת עשרה שנין חשש בשינוי. אמר רבי יומי
 פי רבי בון: כל אותן שלש עשרה שנה – לא מתה תיה בארץ
 ישראל, ולא הפילה עובריה בארץ ישראל.

ולמה חש שינוי? חד זמן עבר חמא חד עיגל מנכס. געה ואמר
 ליה, רבי, שיזבני! אמר ליה: לכה נוצרת!

ובסופה איך אינשמת? חמתון קטלין חד קן דעכבריו, אמר,
 ארפונון! ורחמיו על כל מעשיו בתיב.

רבי הוה ענוון סגין. ותוה אמר, כל מה דיימר לי בר נשא – אנא
 עביד, חוץ ממה שעשו זקני בתירה לזקני, דשרון גרמון
 מנשיאותיה ומנוניה. אין סליק רב הונא ריש גלותא לחכא, אנא

מזתיב ליה לעיל מיניי, דהוא מן יהודה, ואנא מבבלימין. דהוא מן דכריא, ואנא מן נוקבתא.

חד זמן אעל רבי חייא רופה לגביה. אמר ליה: הא רב הונא לבר! נתברכמו פניו של רבי. אמר ליה: ארונו בא. אמר ליה: פוק וחמי מאן בעי לך לבר. ונפק ולא אשפח בר נש, וידע דהוא פעים עלוי. עבד דלא עליל לגביה תלתין יומין. אמר רבי יוסי בר בון: כל אינון תלתין יומין – יליף רב מיניה פללא דאורייתא.

לסוף תלת עשרתי שניא ותלתתוי יומיא, עאל אליהו לגביה בדמות רבי חייא רופה. אמר ליה: מה מרי עביד? אמר ליה: חד שיניי מעיקא לי. אמר ליה: חמי לה לי. וחמי לה ליה ויהב אצבעתיה עלה ואינשמת.

למחר עאל רבי חייא רופה לגביה, אמר ליה: מה עביד רבי? האי שינד מה היא עבידה? אמר ליה: מן תהוא שעתא דיתבת אצבעתך עלה אינשמת. באותה שעה אמר: אי לכם חיות שבארץ ישראל, אי לכם עוברות שבארץ ישראל!

אמר ליה: אנא לא תוינא. מן תהיא שעתא תוה נהיג ביה ביקר. כד תוה עליל לבית וועדא, תוה אמר: יכנס רבי חייא רופה

לפנים. אמר לו רבי ישמעאל בי רבי יוסי: לפנים ממוני? אמר לו:
 חס ושלום. אלא רבי תייה רובא – לפנים, ורבי ישמעאל בי רבי
 יוסי – לפני לפנים.

רבי

[דף מ"ב ע"ב]

הוה מתני שבחיה דרבי תייה רובה קומי רבי ישמעאל בי רבי
 יוסי. חד זמן תמי גו בני ולא איתפנע מן קומוי. אמר ליה: אהנו
 דאת מתני שבחיה? אמר ליה: מה עבד לד? אמר ליה: תמתי גו
 בני ולא איתפנע מן קומוי! אמר ליה: למח עבדת בן? אמר ליה:
 ייעול עלי דאין סחית לא ידעית, בחהיא שעתא אשגרת עיני
 בכל ספר תילים אנדה. מן ההיא שעתא מסר ליה שני תלמידין
 דיתלכון עימיה בגין סבנתא.

רבי יוסי צם תמוני יומין למיחמי רבי תייה רובה. ולסופא תמא,
 ורגזן ידיה, וכחו עינוי.

ואין תימר דתוה רבי יוסה בר נש זעיר, חד גרדיי אתא לגבי
 דרבי יוחנן, אמר ליה: תמית בחילמי, דרקיעא נפל, וחד מן

תלמידך סמך ליה. אמר ליה: וחכים את ליה? אמר ליה: אין אנא חמי ליה אנא חכים ליה. עבר כל תלמידוי קומוי, וחכים לרבי יוסה.

רבי שמעון בן לקיש צם תלת מאון צומין למיחמי רבי חייא רובה, ולא חמתיה. ובסופא שרא מצטער. אמר: מה, תוה לעי באורינא סגין מיניי? אמר ליה: ריבין תורה בישראל יותר מך. ולא עוד, אלא דתוה גלי. אמר לון: ולא הוינא גלי? אמרין ליה: את תוית גלי מילך, והוא תוה גלי מלפך.

כד דמך רב הונא ריש גלותא, אסקונייה להכא. אמרי, אן אנן יתבין ליה? אמרין, ניתינייה גבי רבי חייא רובא דהוא מן דידהון. אמרין, מאן בעי מיחב ליה? אמר רבי חגי: אנא עליל יחיב ליה. אמרו ליה: עילתך את בעי דאת גבר סב ואת בעי מיעול מיתב לך תפון. אמר לון: יתבון משיחתא ברגליי, ואין עניית אתון גרשין.

עאל ואשבח תלת דנין, יהודה בני - אחריו ואין עוד. חזקיה בני - אחריו ואין עוד. אחריו - יוסף בן ישראל ואין עוד. תלת ענוי מסתכלה, אית אמר ליה, אפיך אפיך. שמע קליה דרבי חייא

רובא. אמר לרב יהודה בריה: נפיש לרב הונא יתיב ליה ולא קביל עלוי מתיב ליה. אמרין: "במה דלא קביל עלוי מתיב ליה – בן זרעיתיה לא פסקה לעולם". ויצא משם. והיה בן שמונים שנה, ונכפלו לו שניו.

בתיב (בראשית מז, ל): ונשאתי ממצרים וקברתי בקברתם. יעקב כל הן דהוא, מה הוא מנבי? רבי לעזר אמר: דברים בגב. רבי חנינא אמר: דברים בגב. רבי יהושע בן לוי אמר: דברים בגב.

מהו דברים בגב? רבי שמעון בן לקיש אמר: (תהילים קטז, ט) אתה לך לפני ה' בארצות החיים. והלא אין ארצות החיים אלא צור וחרבותיה, וקיסרין וחרבותיה! תמן זולת, תמן שוכעא.

רבי שמעון בן לקיש משום בר קפרא: ארץ שמיתיה חיון תחילה לימות המשיח. ומה טעם? (ישעיה מב, ה) נתן נשמה לעם עליה.

אלא מעתה, רבותינו שבגולה הפסידו? אמר רבי סימיו: מחליד תקדוש ברוך הוא לפנייהן את הארץ והן מתגלגלין פגודות. ובין שהן מביעין לארץ ישראל – נפשן חוזרות עליהן. ומה טעם?

וְהִנַּחְתִּי אֶתְכֶם עַל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל, וְנָתַתִּי רוּחִי בְכֶם וְחִייתֶם. (יד)

רַבִּי בְּרַכְיָה שָׂאל לְרַבִּי חֶלְבּוֹ, רַבִּי חֶלְבּוֹ שָׂאל לְרַבִּי אִימִי, רַבִּי אִימִי שָׂאל לְרַבִּי אֶלְעָזָר, רַבִּי אֶלְעָזָר שָׂאל לְרַבִּי חֲנִינָה. וְאֵית דְּאֶמְרִין: רַבִּי חֲנִינָה שָׂאל לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי. אֲפִילוּ כַּגּוֹן יִרְבְּעֵם בֶּן נֶבֶט וְחִבְרִיו? אָמַר לֵיהּ: (דְּבָרִים כט, כב) גְּפֻרִית וּמֶלַח שְׂרָפָה כָּל אֶרְצָה.

אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה: מַה הֵן שָׂאל לְהֵן, וְהֵן שָׂאל לְהֵן? לֹא שְׂמַעִינן מִינָה בְּלוּם! מִי בְּדוֹן? בֵּינן שְׁנֵי שְׂרָפָה אֶרְצֵי יִשְׂרָאֵל – נַעֲשֶׂה בְּהֵן מִידַת הַדִּין.

תַּנִּי בְּשֵׁם רַבִּי יְהוּדָה: שְׁבַע שָׁנִים עָשַׂת אֶרְצֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׂרָפָת. תְּדָא הוּא דְכְּתִיב (דְּנִיאל ט, כז): וְהִגְבִּיר בְּרִית לְרַבִּים שְׁבוּעַ אֶחָד. פּוֹתִים שְׂבָה מַה הָיוּ עוֹשִׂים? מְמַלְיוֹת מְמַלְיוֹת הִיתָה נִשְׂרָפָת.

כְּתִיב (יִרְמִיָּה כ, ו): וְאֵתָה פִּשְׁחוּר, וְכָל יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ תִּלְכוּ בְּשִׁבִי, וּבָבֶל תָּבוֹא וְשָׁם תָּמוּת וְשָׁם תִּקְבֵּר. רַבִּי אֲבָא בַר זְמִינָא אָמַר: רַבִּי חֶלְבּוֹ וְרַבִּי חֲמַאי בַר חֲנִינָא. חַד אָמַר: מוֹת שָׁם וְנִקְבֵּר שָׁם –

יום ששי – ל' תשרי

[דף מ"ג ע"א]

יש בידו שתים. מת שם ונקבר באן – יש בידו אחת. וחרנה אומר:
קבורה שבכאן מכפרת על מיתה שלהן.

רבי יונה בשם רבי חמא בר חנינה: ריגליי דבר נשא – ערבתייה
למיקמתייה כל הן דהוא מתבע. בתיב (מלכים א, כב, כ): **ויאמר מי
יפתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד**. וימות בתוך ביתו,
ולא תפון!

אליחורף ואחיה תרין איסבטיריי דשלמה, חמא מלאך מותא
מסתפל בון, וחריק בשינוי. אומר מלה, ויהבון בחללא, אזל ונסבון
מן תפון. אתא קאים ליה גחיד לקיבלת. אומר ליה: **ההיא שעתא
הויתא איחרוק בשינוי, וכדון את גחיד לך? אומר ליה: רחמנא
אמר דינסב לאלחורף ואחיה מן חללא, ואמרית, מאן יהיב לי?
אזל ואיטפל בון זמן תפון.**

תָּרִין בְּרוּי דְרַבֵּי רַאוּבֵן בַּר אִיסְטְרוּבִילוּס, תְּלַמִּידוֹי דְרַבֵּי חֲמָא,
מְלַאכָה דְמוֹתָא מְסַתְפַל בּוֹן, וְחָרַק בְּשֵׁינוּי, וְאָמַר, נְגַלִּינוּן לְדְרוּמָה
שְׁמָא הֶגְלוֹת מְכַפְרַת. אִזְל וְנִסְבוּן מִן תַּמָּן.

עוֹלָא נְחוּתָא הָוָה אִידְמוּךְ תַּמָּן, שְׂרִי בְּכִי. אָמְרִין לִיה: מַה לָּךְ בְּכִי?
אָנֹן מְסָקִין לָךְ לְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל! אָמַר לוֹן: וּמַה הַנְּיִיָּה לִי? אָנָּא
מוֹבַד מְרַגְלִיתִי גּוֹ אַרְעָא מְסַאֲבָתָא. לֹא דוּמָה הַפּוֹלְטָה בְּחִיק אַמּוּ,
לְפּוֹלְטָה בְּחִיק נְכָרִיחַ!

רַבֵּי מֵאִיר הָוָה אִידְמוּךְ לִיה בְּאַסְיָא. אָמַר: אִימוּרִין לְכִנֵּי אַרְעָא
דְיִשְׂרָאֵל, הָא מְשִׁיחְכוּן דִּידְכוּן!

אֲפִילוּ בֶּן, אָמַר לוֹן: יְחַבֵּי עֲרֻסֵי עַל גִּיף יָמָא.

בְּתִיב (תהילים כד, ב): **כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנָה.**
שְׁבַעָה יָמִים סוֹבְבִין אֶת אַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. יָמָא רַבָּא. יָמָא דְטִיבְרָא.
יָמָא דְסַמְכוּ. יָמָא דְמִילְחָא. יָמָא דְחוּלְתָא. יָמָא דְשְׁלִיִית. יָמָא
דְאַפְמוּיָא.

וְהָא אִיבָא יָמָא דְחֻמְיָן! דִּיקְלָטִינוּם הַקּוּה נְהָרוֹת וְעֶשְׂאוּ.

בתיב (במדבר כא, כ): וְנִשְׁקָפָה עַל פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן. אָמַר רַבִּי הֲיֵיֵא
בְּרִיא כָּל מִי שֶׁהוּא עוֹלָה לְהַר יְשִׁימוֹן וּמֵצֵא כְּמִין כְּבָרָה בְּיָם
טִיבָרְיָא – זוּ הִיא בּוֹרָה שֶׁל מְרִים.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: שְׁעָרוֹנָה רַבְּנִין, וְהָא הִיא מְכוּוֹנָא כָּל קַבִּילַת
תְּרַעָא מְצִיעֵיָא דְכְּנִישְׁתָּא עֲתִיקָתָא דְסְרוֹנְגִין.

רַבִּי בַר קִירְיָא וְרַבִּי לְעִזֵּר הָווּן מְטַיִילִין בְּאִיסְטְרִין, רָאוּ אַרְוֹנוֹת
שֶׁהָיוּ בְּאִין מַחוּצָה לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ.

אָמַר רַבִּי בַר קִירְיָא לְרַבִּי לְעִזֵּר: מַה הוֹעִילוּ אֵלּוּ? אָנִי קוֹרָא
עֲלֵיהֶם (ירמיהו ב, ז): וְנַחֲלָתִי שְׁמַתֶּם לְתוֹעֵבָה בְּחַיִּיכֶם וְתָבוֹאוּ
וְתִטְמְאוּ אֶת אֶרְצִי – בְּמִיתַתְכֶּם!

אָמַר לֵיהּ: בִּיּוֹן שְׁתֵּן מְגִיעִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל – הֵן נוֹטְלִין גּוֹשׁ עֶפֶר
וּמְבַנְיָהוּן עַל אַרְוֹנָן, דְּכִתִּיב (דברים לב, מג): וְכִפַּר אֲדָמָתוֹ עִמּוֹ.

הַלְכָה ד'

מתני' הַבְּרָסִים, וְהַבְּרָדִים, וְהַדְּלִמְטָקִיוֹן, וּמִנְעָלוֹת הַפְּנוֹן – לֹא
יִלְבָּשֶׁם עַד שְׂיִבְדוּק. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: תְּבֵאִים מִחוּף הַיָּם וּמִמְדִּינַת

הים – אינן צריכין בדיקה, מפני שחזקתן בקנבם. ומנעל של זרד – אין בו משום פלאים.

גמרא תבורסין – ברית. תברדסין – דילמא. תדלמטיקון –
קובלין ומעפורין. ומנעלות הפינון – דרדסין.

רבי יוסי אומר: אף הבאים מחוץ הים וממדינת הים. מה, חוף הים וממדינת הים? או מחוף הים שממדינת הים? מן מה דתני: פגון צור ותברותיה, קיסרין ותברותיה – הדיא אמרה: מחוף הים שממדינת הים.

אינן צריכה בדיקה. הדיא דתימר – בראשונה, שלא היתה
הפשתן מצויה בכל מקום. אבל עכשיו שהפשתן מצויה בכל מקום – צריכין בדיקה.

מנעל של זרב – אית אתרין דזרבין

[דף מ"ג ע"ב]

עימרה מן גו, פהדיא דרפי זעירא מפקד לרבי אבא בר זבינא:
ויאמר לבר ראשון: דלא יחוט ליה מסאניה בכיתן אלא ברצועה.

מודי רבי זעירא באהן דאסר פיסקי דעמר על דכיתין - דהוא שרי, דהוא שנין גרמיה, דהוא נחתא לה.

בעון קומי רבי לא: מהו מיחוט מסאניה בכיתין? אמר לון: למה לא? אמרו ליה: בגין דרבי זעירא, דרבי זעירא אמר: אסור.

מודה רבי אילא, בהן דילבש דרדסין דעמר על גבי דרדסין דכיתין - דהוא אסור. דלא שלח עיליאי - לא שלח ארעייה.

אבוי דרב ספרא שאל לרבי זעירא: מהו מיתין פריטין גו גולתה ומיקטרינון בחוט דכיתין? מהו מיתין פריטין גו סדיניה, ומיקטרינון בחוט דעמר?

אמר ליה חכם רבי לרב הונא? דרב הונא אמר: אסור. רבי אבינא אמר: אסור. שמואל אמר: מותר. רבי יעקב בר אחא בשם רבי יסא אמר: מותר.

הלקה ה'

מתני' אין אסור משום בלאים אלא טווי וארוג. שנאמר (דברים כב, יא) לא תלבש שעטניו - דבר שהוא שוע טווי ונוז.

רבי שמעון בן אלקעזר אומר: נלזז, ומלזז את אביו שבשמים עליו.

הלכדין – אסורין, מפני שהם שועין.

פיה של צמר בשל פשתן – אסור, מפני שהן חוזרין באריג.

רבי יוסי אומר: משיחות של ארגמן – אסורות, מפני שהוא מולל עד שלא קושר.

לא יקשר סרט של צמר בשל פשתן להגדר בו את מתניו, אף על פי שהרצועה באמצע.

אותות הגרדין ואותות הכוכסין – אסורות משום בלאים.

גמרא נתני 'שעז' ולא נתני 'טני'! אילו תנינן: 'שעז' ולא תנינן 'טני' – הוינן אמרין: הא טווי – מותר. מתניתא לא אמרה בן! אלא אין אסור משום בלאים אלא טווי

שַׁבַּת קוּדֵשׁ – א' חֶשְׁוֹן

[דף מ"ד ע"א]

וְאָרְיָג. נִיתְנִי 'שַׁעַט' וְלֹא נִיתְנִי 'נֹז'! אֵילוּ תְנִינִן 'שַׁעַט' וְלֹא תְנִינִן
 'נֹז' – הַיּוֹנֵן אָמְרִין: הָא נֹז – מוּתַר. מִתְנִיתָא לֹא אָמְרָה כֵּן! אֵלֶּא
 פִּיף שֶׁל צָמֵר בְּשַׁל פֶּשְׁתָּן – אָסוּר מִפְּנֵי שְׁהֵן חוּזְרִין לְאָרְיָג.

נִיתְנִי 'טָנֹז' וְלֹא נִיתְנִי 'שַׁע'! אֵילוּ תְנִינִן 'טָנֹז' וְלֹא תְנִינִן 'שַׁע' –
 הַיּוֹנֵן אָמְרִין: הָא שַׁע – מוּתַר. מִתְנִיתָא לֹא אָמְרָה כֵּן! אֵלֶּא
 הַלְבָּדִין – אָסוּרִין, מִפְּנֵי שְׁהֵן שׁוּעִין.

מְשִׁיחֹת שֶׁל אַרְגָּמָן – אָסוּרוֹת. אֵית תְּנִי תְנִי: אָסוּרוֹת. אֵית תְּנִי
 תְנִי: מוּתַרוֹת.

מֵאֵן דְאָמַר: אָסוּרוֹת, כְּגוֹן אֵילִין מְרַסְיָה דְהוּא מְכַפֵּת בֵּיה.

מֵאֵן דְאָמַר מוּתַרוֹת, דְהוּא שְׁנַץ גְרַמְיָה וְהִיא נְחָתָא לָהּ.

הַלְבָּה ו'

מתני' התוכף תכיפה אחת – אינה חבור ואין בה משום פלאים.
והשומטה בשבת – פטור.

עשה שני ראשיה בצד אחד – חבור, ויש בה משום פלאים.
והשומטה בשבת – חייב. רבי יהודה אומר: עד שתשלוש.

והישק והקופה – מצטרפין לכלאים.

גמרא רבי חנינה אומר: עד יחות כל סיטרה.

אמר רבי ינאי: אמרו לו לרבי חנינא: צא וקרא! והתנינן: עשה
שני ראשיה לצד אחד! מעתה, עד יחות ויפוק. והתני: רבי יהודה
אומר: עד שישלוש. מעתה, עד יחות ויפוק ויחות! אלא הכין
והכין.

חוט שחשחילו למחט אפילו קשור מיפן ומיפן – אינו חיבור לבגד.

[דף מ"ד ע"ב]

תחוט – חיבור לבגד, ואינו חיבור למחט.

רבי יונה ורבי יוסה תרוניהון אמרין: בקשור מיפן ומיפן.

מיליהון דרבנן פליגינן! דאמר רבי בא, רבי ירמיה בשם רב: הממתיה צדדין בשבת – חייב משום תופר. וימר משום תופר ומשום קושר!

אמר רבי סימון: טעמא דרבי יהודה, על ידי שלישי – מלאכתו מתקיימת.

מה, רבי יודה כרבי אליעזר? דתנינן תפון: רבי ליעזר אומר: האורג שלשה חוטין בתחילה, ואחת על האריג – חייב! אומר רבי עולא: טעמא דרבי ליעזר, תפון – על ידי שלישי מלאכתו מתקיימת. ברם הכא – פחות מיפן [לא] מסתתר הוא.

רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי: לא שנו אלא שק. הא סל – לא. אשבח תני: הסל והשק והקופה – מצטרפין בכלאים. אוהלים – אין בהן משום כלאים.

רבי ירמיה בעי: הוא ובנו, מהו שיצטרפו בכלאים. האיד עבידא? הוא לביש מאנין דעמר, ובריה לביש מאנין דכיתן, נסב פיסקי דעמר ועגלה על תריהון. אומר רבי יוסי: ויהן נו נשווד?

רבי חנני בעי: הוא עצמו מהו שיצטרף בכלאים? האף עבדא?
הוא לביש דרדסין דעימר בחדא ריגלייא, ודרדסין דכיתן בחדא
ריגלייא. אמר רבי יוסי: וההן נו נשוף?

לא צורכה דלא, היו בראשו פצעיות, יחב סיפלני דסמרטוט
דעמר על חדא, וספלני דסמרטוט דכיתן על חדא. אמר רבי יוסי:
וההן נו נשוף? אין לה אסור אלא נשוף בלבד!

הדרן עלה אינו אסור וסליקא לה מסכת פלאים

הדרן עלה מסכת פלאים והדרן עלה. דעתן עלה מסכת פלאים ודעתה עלה, לא נתנשי מנה מסכת פלאים ולא
תתנשי מנה, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי: (ג' פעמים)

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא תורתך אמנותנו בעולם הזה, ותהא עמנו לעולם הבא.
חנינא בר פפא, רמי בר פפא, נחמן בר פפא, אחאי בר פפא, אבא מרי בר פפא, רפרם בר פפא, רכיש בר
פפא, סורחב בר פפא, אדא בר פפא, דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל, ונהיה כלנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי
עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך:

מאיבי תחכמי מצותך, כי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בתורה, למען לא אבוש: לעולם לא אשכח
פקודיך, כי כם חיינתי: פרוך אתה יי, למדני תורה: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש, ולא שמת חלקנו מיושבי
קרנות. שאנו משפיעים והם משפיעים, אנו משפיעים לדברי תורה והם משפיעים לדברים בטלים. אנו
עמלים והם עמלים, אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אנו רעים והם רעים, אנו
רעים לחיי העולם הבא, והם רעים לבאר שחת, שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת, אנשי דמים
וימך לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך.

יהי רצון מלפניך יי אלהי, כשם שעזרתי לסיים מסכת פלאים, כן תעזרני להתחיל מסכתות וספרים אחרים
ולקסמם, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים
ונאמראים ותלמידי חכמים, יעמוד לי ולזרעי, שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם.
ותתקם בי, בהתחלך תנחה אתה, בשכבך תשמר עליך, והמיעוזה היא תשיחך: כי בי ידבו מיך, ויוסיפו לה
שנות חיים: אורך ימים בימינה, בשמאלה עשר וכבוד: יי עז לעמו יתן, יי וברך את עמו בשלום: